

No. CvB 2018/05

Het COLLEGE VAN BEROEP van het Nederlands Instituut van Psychologen

heeft de volgende beslissing gegeven naar aanleiding van het hoger beroep van de mevrouw A, wonende te X.

1. De procesgang

1.1 Bij beslissing van 14 maart 2018 (CvT no. 17/33) heeft het College van Toezicht van het NIP de klacht van mevrouw A, hierna ook te noemen: klagster, tegen de heer drs. B, lid van het Instituut, wonende te Y, hierna ook te noemen: de psycholoog, deels gegrond verklaard, zonder oplegging van een maatregel. Het College van Toezicht heeft de klacht omschreven en met betrekking tot die klacht overwogen zoals is vermeld in zijn beslissing, die aan deze beslissing van het College van Beroep is gehecht en daarvan deel uitmaakt.

1.2 Een afschrift van de beslissing van het College van Toezicht is aan klagster en de psycholoog op 7 mei 2018 toegezonden.

1.3 Klagster is tegen de beslissing van 14 maart 2018 in hoger beroep gekomen bij beroepschrift van 6 juli 2018, dat op 9 juli 2018 is ingekomen bij de secretaris van het College van Beroep.

1.4 De psycholoog heeft met een verweerschrift van 15 augustus 2018 op het beroepschrift gereageerd.

1.5 Het College heeft de zaak op 12 oktober 2018 behandeld. Klagster en de psycholoog waren daarbij aanwezig. Als toehoorders waren aanwezig mevrouw C en de heer D. Het College van Beroep heeft bij zijn beslissing acht geslagen op alle stukken die op de zaak betrekking hebben.

2. De beoordeling van het hoger beroep

2.1 Naar aanleiding van het beroep overweegt het College van Beroep als volgt.

2.2 Het College van Beroep gaat uit van de feiten zoals deze zijn vastgesteld door het College van Toezicht in de bestreden uitspraak onder II, voor zover deze feiten in hoger beroep niet zijn bestreden.

2.3 Klaagster heeft onbeperkt beroep ingesteld, zodat de gehele uitspraak van het College van Toezicht ter beoordeling voorligt.

2.4 Klachtonderdeel 1

Het College van Toezicht heeft ten aanzien van klachtonderdeel 1 het volgende overwogen:

“Klaagster heeft ter adstructie van haar stelling dat zij onnodig aan een onveilig onderzoek is blootgesteld aangevoerd dat de onderzoeksopdracht onduidelijk was en dat verweerder medische diagnoses en adviezen van haar behandelaars naast zich neer heeft gelegd. Klaagster heeft aan verweerder gezegd dat zij zich onveilig voelde. Verweerder heeft daarmee echter niets gedaan. Klaagster heeft tegen beter weten in meegewerkt aan het onderzoek op 10 februari 2017 omdat zij dacht dat zij anders geen uitkering zou krijgen. Verweerder heeft aangevoerd dat hij aan het begin van het onderzoek de opdracht heeft genoemd en dat die voor klaagster en voor hem helder was, namelijk een onderzoek naar haar psychische belastbaarheid. Het was voor hem duidelijk dat klaagster gevoelens van onveiligheid ervoer. Hij heeft van klaagster op voorhand niet de brief toegestuurd gekregen van haar homeopaat. Klaagster heeft het bestaan van die brief tijdens het onderzoek echter wel genoemd. Daarnaast kon hij met de diagnose PTSS genoemd in een brief afkomstig van de psychiater van klaagster uit 2011 geen rekening houden. Verweerder heeft klaagster meermalen tijdens het onderzoek gezegd dat hij bereid was het onderzoek te beëindigen. Volgens verweerder wilde klaagster dit echter niet. Onder deze omstandigheden kan het College niet vaststellen of klaagster in strijd met artikel 23 van de Beroepscode onnodig aan een onveilig onderzoek is onderworpen, omdat aan het woord van de één niet meer geloof kan worden gehecht dan aan het woord van de ander. In gevallen als deze is het vaste tuchtrechtspraak dat het verwijt van klaagster niet gegrond kan worden bevonden. Dit oordeel berust niet op het uitgangspunt dat het woord van klaagster minder geloof verdient dan dat van verweerder, doch op de omstandigheid dat voor het oordeel of een bepaalde verweten gedraging van de aangeklaagde tuchtrechtelijk verwijtbaar is, eerst moet worden vastgesteld welke feiten daaraan ten grondslag gelegd kunnen worden. Het eerste klachtonderdeel is derhalve ongegrond.”

Hetgeen in de stukken en ter zitting over en weer door partijen naar voren is gebracht, heeft voor het College van Beroep niet geleid tot de vaststelling van andere feiten of tot andere overwegingen dan het College van Toezicht. Dit betekent dat het College van Beroep zich verenigt met het oordeel van het College van Toezicht dat klachtonderdeel 1 ongegrond is.

2.5 Klachtonderdeel 2

Het College van Toezicht heeft ten aanzien van klachtonderdeel 2 het volgende overwogen:

“Klachtonderdeel 2 houdt in dat de klachten die klaagster bij de directeur van het bureau indiende bij brief van 21 juli 2017 niet serieus zijn genomen. Blijkens de door klaagster overgelegde stukken heeft de directeur bij brief van 22 augustus 2017 gemotiveerd op de klachten geantwoord.

In het tuchtrecht is de persoonlijke verwijtbaarheid uitgangspunt aangezien het individuele handelen van de professional daarin centraal staat. Nu klaagster haar klachten bij de directeur heeft neergelegd en de directeur haar heeft geantwoord, is dit tweede klachtonderdeel ongegrond. Persoonlijke verwijtbaarheid van verweerder op dit vlak kan niet worden vastgesteld.”

Het College van Beroep overweegt het volgende.

Ter zitting heeft klaagster onder meer gesteld dat de klachtprocedure bij het bureau onduidelijk was, dat zij de hele zomer heeft moeten wachten op een reactie, een herinnering heeft moeten sturen en de reactie op haar brief van 21 juli 2017 niet serieus was.

De klacht ziet op de beantwoording van de brief van 21 juli 2017. Bij brief van 22 augustus 2017 heeft de directeur van het bureau deze brief van klaagster beantwoord op basis van de klachtenprocedure zoals die geldt binnen het bureau waaraan de psycholoog is verbonden. Het College van Beroep is van oordeel dat deze reactie op de klachten voldoet aan de eisen die daaraan redelijkerwijs mogen worden gesteld. Dat klaagster het niet eens is met de uiteindelijke beslissing op de klachten doet hieraan niet af. Dit betekent dat het College van Beroep, zij het met aanvulling van gronden, evenals het College van Toezicht van oordeel is dat dit klachtonderdeel ongegrond is.

2.6 Klachtonderdeel 3

Het College van Toezicht heeft ten aanzien van klachtonderdeel 3 het volgende overwogen:

“Anders dan klaagster aanvoert in haar klachtonderdeel 3, volgt uit de stukken niet dat sprake is van slachtofferbeschuldiging. Verweerder vermeldt in zijn voorlopige rapportage immers dat hij het toestandsbeeld van klaagster onvoldoende kan beoordelen en dat hij een psychiatrische expertise adviseert. Daarmee is klaagster door verweerder niet mede verantwoordelijk gesteld voor de uitslag van het onderzoek. In de door verweerder opgestelde tussentijdse rapportage wordt hierover evenmin een oordeel gegeven. Die rapportage geeft alleen informatie over het tot op dat moment gevolgde proces om tot een rapportage over psychische belastbaarheid te komen. Al met al is klachtonderdeel 3 evenmin gegrond.”

Het College van Beroep verenigt zich met deze overwegingen van het College van Toezicht en beoordeelt dit onderdeel van de klacht als ongegrond.

2.7 Klachtonderdeel 4

Het College van Toezicht heeft ten aanzien van klachtonderdeel 4 het volgende overwogen:

“Klachtonderdeel 4 betreft de vraag of verweerder zonder nader overleg met klaagster mocht aannemen dat zij de eerste rapportage had geblokkeerd. Uit de stukken blijkt dat klaagster bij brief van 4 april 2017 gericht aan verweerder vele opmerkingen en algemene vragen betreffende (de conclusies in) de eerste rapportage heeft gesteld. Hierop is door de directeur van het bureau bij brief van 28 april 2017 na raadpleging van verweerder gereageerd. Naar het oordeel van het College heeft de directeur zich in deze brief op zichzelf op het juiste standpunt kunnen stellen dat klaagster niet kan verzoeken om aanpassing van

de bevindingen en conclusies van de psycholoog nu deze behoren tot zijn professionele verantwoordelijkheid. Een en ander is in overeenstemming met artikel 93 van de Beroepscode. De opmerkingen en vragen van klaagster van 4 april 2017 aan het adres van verweerder zijn blijkens de brief van 28 april 2017 echter gezien als een klacht die volgens de klachten- en bezwaarprocedure onder supervisie van de staf van het bureau wordt afgehandeld. Dit is naar het oordeel van het College niet juist. Verweerder zelf had klaagster, gelet op het haar in artikel 95 van de Beroepscode toegekende blokkeringsrecht, feitelijk moeten vragen of zij het rapport wilde blokkeren nu hij zijn bevindingen en conclusies daarin - gelet op voormeld artikel 93 van de code - niet zou bijstellen. Dat was tot dan toe namelijk nog niet gebeurd. In de tweede aan de gemeente uitgebrachte rapportage met procesinformatie had verweerder immers slechts gemeld dat de rapportage *“als door mevrouw geblokkeerd wordt beschouwd.”* Door dit na te laten is klaagster niet in de gelegenheid gesteld het blokkeringsrecht in te roepen. Klachtonderdeel 4 is in zoverre gegrond.”

Het College van Beroep overweegt het volgende.

Voorafgaand aan de brieven van 4 en 28 april 2017 hebben partijen met elkaar gecorrespondeerd, waarbij het blokkeringsrecht uitdrukkelijk aan de orde is gekomen. In de brief aan klaagster van 14 februari 2017 is daarover vermeld: “In het uiterste geval hebt u het recht het uitbrengen van een rapportage in zijn geheel te blokkeren.” Daarop antwoordt klaagster bij brief van 16 februari 2017 en schrijft o.a.: “Ik ben het niet eens met een groot aantal punten van de rapportage. Er staan onjuistheden in en er zijn een heleboel punten die ik anders ervaar of gezegd heb. Ik ga, zolang dit niet naar behoren is aangepast, niet akkoord met de inhoud.” Vervolgens bevestigt klaagster per e-mail het telefonisch contact dat zij op 20 februari 2017 had met het bureau waaraan de psycholoog is verbonden. Zij schrijft in die e-mail daarover o.a.: “Afgelopen maandag 20 februari 2017 hadden wij telefonisch contact over mijn schrijven van 16 februari 2017 betreffende de voorlopige rapportage opgesteld door dhr. Achterveld. U gaf tijdens het gesprek aan dat: - mijn schrijven van 16 februari 2017 op vrijdag 17 februari 2017 is ontvangen – de rapportage in het systeem als geblokkeerd staat ingeboekt.”

Het College van Beroep is van oordeel dat, gezien de uit deze correspondentie blijkende feiten, de psycholoog er op goede gronden van uit mocht gaan dat klaagster bekend was met het haar toekomstige blokkeringsrecht, dat zij daarop een beroep had gedaan en voorts dat het bureau waar hij werkte ondubbelzinnig aan klaagster had laten weten dat de rapportage als geblokkeerd was ingeboekt. Anders dan het College van Toezicht is het College van Beroep van oordeel dat dit klachtonderdeel ongegrond is.

2.8 Samengevat bevestigt het College van Beroep de oordelen van het College van Toezicht ten aanzien van de klachtonderdelen 1 t/m 3, zij het wat betreft onderdeel 3 met aanvulling van gronden, en vernietigt het oordeel ten aanzien van klachtonderdeel 4 en verklaart dit klachtonderdeel alsnog ongegrond.

3. Beslissing

Het College van Beroep, op vorenstaande gronden beslissende,

- 1. bevestigt de beslissing ten aanzien van de klachtonderdelen 1 t/m 3, zij het wat betreft onderdeel 3 met aanvulling van gronden;**
- 2. vernietigt de beslissing ten aanzien van klachtonderdeel 4 en verklaart dit klachtonderdeel alsnog ongegrond.**

Aldus gewezen te Utrecht op 12 oktober 2018 door prof. mr. J.H. Hubben, voorzitter, dr. A.M.L. Collot d'Escury, dr. Th.A.M. Deenen, dr. A. van Dijke, leden, en mr. S.S. van Gijn, secretaris.

De voorzitter,

De secretaris,